

Štev. 8.

V Ljubljani, 1. velikega srpana 1901.

Leto II.

Poletna pesem.

V
isoko na nebu žari
solnčna obla ognjena,
in k zemlji sto žarkov hiti
od solnčnega plamena.

Drhti razbeljeni zrak,
in v strugi potoček sahne,
v ta pokoj, ta mir težak
ni sapica več ne dahne . . .

Prosi dežja škržat,
žabica božja tudi.
Kako pač oživel bi hlad
zemlji razbeljene grudi! . . .

Zgorelo bo žitno poljé,
zgorelo klasje.
Priplavaj, oblak, črez goré,
že zadnji čas je!

Že zadnji tukaj je čas,
da zlato žito
ženjici seže črez pas,
da bo nam v snopje povito.

Nabrusila srp li zaman
ženjica mlada,
in trudni trpin-vaščan
naj strada?

Naj rajši vesel bi zapel
in voz napravil,
in polno snopje vesel
na kaščo spravil.

Jeseni naj mlinar gluh
iz žita melje moke,
da mati delila bo kruh
med otroke . . .

Naj hišni oče, zemlje orač,
vesel k družini sede,
in v kuhinji berač
zajema iz polne sklede.

Ko pride dolga zimska noč,
sneg in zametje,
k peči, pesmi pobožne pojoč,
zbrali se bodo kmetje.

Zagriznil kruh bo vsak
in v govorici prijetni
hvalil Boga, hvalil oblak
v vročini poletni. —

Fran Žgur.

